

N:o 97.

Af Herr **H. Hagerman:** *Derom att, då korpral eller hans vederlike befordras till underofficer, kronan åt honom må anskaffa och bekosta första uniformen.*

Det torde vara allmänt känt, att en stor del af våra lägre tjenstemäns ekonomiska ställning icke är så särdeles god. I synnerhet gäller detta om en vigtig afdelning deraf, underofficerscorpsen. Våra tillgångar hafva icke ansetts tillräckligt stora att höja deras löneförmåner i samma proportion, som lifsförnödenheterna stegrats. Den lilla förbättring jag har för afsigt att föreslå, är dock så obetydlig, att jag vill hoppas, det Riksdagen icke af sparsamhetsskäl skall vägra bifall dertill. Utgiften kan icke stiga till särdeles många tusen kronor om året, men nyttan så väl för staten som för dem, hvilka direkt komma i åtnjutande af förhöjningen, är obestridlig.

Manskapet, i synnerhet korpraler och deras likar, hafva det i alla hänseenden bättre stäldt än underofficeren, särdeles om denne tillhör ett värfvadt regemente, och således är nödsakad att uppehålla sig i en större stad, der lefnadsomkostnaderna äro ganska stora. De förra hafva på kronans bekostnad »allting fritt»: husrum, kost, kläder och dertill lön; underofficeren har blott en obetydlig, i dessa tider alldeles otillräcklig, lön, hvartill kommer att hans tjenstgöring är af sådan beskaffenhet, att han högst sällan kan skaffa sig några biförtjenster. Det är derföre icke alls underligt, att mången duglig och för underofficerstjensten lämplig karl hellre såsom simpel soldat eller korpral stannar kvar i ledet och mår godt, än han låter befordra sig till underofficer och ställas på svältkur. Befälskadern och landet gå dock härigenom miste om mången duglig militär, hvilken, huru ringa platsen än kan vara, likväl betydligt skulle kunna gagna i det yrke han valt.

Den till underofficer beförade soldaten eller korpralen måste merendels inviga sin nya grad — med skuldsättning för sin uniform. Har han såsom gemen man kunnat spara några kronor, räcka dessa icke långt för anskaffande af alla de nya persedlar: uniform med sidovapen, civila kläder, underkläder m. m., som han vid befordringen genast måste lägga sig till. I allmänhet torde väl vara fallet, att han ingenting eger. Han måste derföre antingen afstå från sin befordran, hvilket för hans egen del är det klokaste, eller ock göra ganska betydliga skulder, dem han har föga utsigt att någonsin blifva qvitt, ty innan han väl hunnit afbetala den gamla skulden, måste han göra en ny, och så allt framgent. Och om han nu än erhåller litet beklädnadsbidrag — efteråt, så har han dock varit tvungen att betala sin ekipering mer än den är värd, ja man har till och med uppgifvit ända till 50 procent mera än den skulle kostat, om han kunnat betala kontant.

För att i någon mån afhjelpa de olägenheter, jag ofvan påpekat, vågar jag derföre vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del ville besluta, att, då någon man ur gemenskapen: korpral eller hans like, befördras till underofficer, kronan åt honom *anskaffar* och bekostar den första fullständiga uniformen, så att han icke sjelf må besväras eller betungas dermed.

Med hvad som ofvan blifvit yttradt har jag egentligen afsett de värfvade regementenas underofficerare, hvilkas förhållanden jag bäst känner, hvadan ock mitt förslag förnämligast afser förbättring i deras vilkor. Jag anhåller, att det Utskott, till hvilket denna min motion blir remitterad, ville taga i öfvervägande och afgifva yttrande om, huruvida den föreslagna förmånen äfven bör utsträckas till underofficerare vid de öfriga regementena.

Stockholm den 26 Januari 1878.

H. Hagerman.